

Sygnatura akt I C 140/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 04.07.2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jaromir Antoszewski

Protokolant: Mariola Olechno

po rozpoznaniu w dniu 04.07.2013 r. w Jeleniej Górze sprawy

z powództwa (...) S.A w W.

przeciwko A. N.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. N. na rzecz powoda (...) S.A w W. kwotę 1042,65 zł (jeden tysiąc, czterdzieści dwa złote, sześćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 04.12.2012 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 158,82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 04.12.2012 r. powód (...) S.A. w W. wystąpił przeciwko pozwanej A. N. o zapłatę kwoty 4704,92 złote wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 23.11.2008r. strony zawarły umowę pożyczki, z której tytułu pozwana zobowiązała się spłacić w następującej kolejności: pożyczkę 7000 zł, odsetki umowne 1732,63 zł, opłatę przygotowawczą 406 zł, składkę na ubezpieczenie spłaty pożyczki 1120 zł, opłatę za dodatkową usługę w postaci obsługi pożyczki w domu Klienta 3682,57 zł. W dniu 10.03.2012r. powód dokonał wypowiedzenia umowy, co skutkowało natychmiastową wymagalnością całego zobowiązania i pismem z dnia 01.08.2012r. wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty dochodzonej należności. Wyraził stanowisko, iż umowa stron ma charakter kredytu konsumenckiego z ubezpieczeniem spłaty, pozwana dokonała wyboru fakultatywnej usługi obsługi pożyczki w domu, spłata pożyczki uzyskała charakter długu odbiorczego, wartość dodatkowej usługi skalkulowana została z uwzględnieniem jej kosztów jak wynagrodzenie osób obsługujących spłatę w domu, obciążenia publiczno-prawne, koszty dojazdu, marża, a ponieważ to dodatkowa usługa nie jest związana z zawarciem umowy, lecz dotyczy wyłącznie formy jej wykonywania, nie znajduje w stosunku do niej art. 7 a ustawy o kredycie konsumenckim.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11.12.2012 roku (sygn. akt I Nc 5032/12) Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciwem z dnia 27.12.2012 r. uzupełnionym w dniu 14.01.2013 r. i na rozprawie w dniu 04.07.2013r. pozwana A. N. zaskarżyła wyżej wymieniony nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając bezzasadne pobranie przez powoda od niej 50 % z kwoty 3682,57 zł tj. opłaty za obsługę w domu oraz nie uznanie brakującego wpisu „do karty” na sumę 190 zł z dnia 12.06.2009r.

Przyznając zawarcie umowy z powodem z obsługą w domu podniosła, iż spłaciła ogółem 9236,28 zł w ciągu 53 tygodni, gdy umowa była na 102 tygodnie, powód nie wywiązał się z umowy bo po 28.11.2011r. przedstawiciel P. nie zgłaszał się po odbiór tygodniowej raty o czym powód był telefonicznie informowany, za obsługę w domu pobrano 3682,57 zł wobec czego wezwanie do zapłaty jest bezzasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 23.11.2008r. A. N. zawarła (...) S.A. w W. umowę pożyczki kwoty 8526 zł oprocentowanej w wysokości 19 % w stosunku rocznym, z obowiązkiem spłaty w równych tygodniowych ratach po 134,03 zł przez okres 104 tygodni. Z kwoty tej przed wypłaceniem potrącono 1120 zł składki ubezpieczenia i 406 zł opłaty przygotowawczej. Dodatkowo w umowie wg. wzorca (...) S.A. w W. A. N. obciążono kwotą 3682,57 zł tytułem opłaty za obsługę w domu. Łączny koszt zobowiązania określono na 13 941,20 zł (w tym odsetki).

Pismem z dnia 10.03.2012r. (...) S.A. w W. rozwiązał tę umowę stwierdzając istnienie salda nieuregulowanych należności w wysokości 4704,92 zł oraz wzywając do uiszczenia tej sumy do dnia 14.04.2012r. Dodatkowo pismem z dnia 01.08.2012r. wezwał A. N. do zapłaty kwoty 4704,92 zł. Żądana kwota nie została zapłacona.

(dowód : umowa pożyczki k.4 ,

zestawienie salda k. 7,

wydruk z bazy danych k. 34,

pisma powoda k. 5, 6,

okoliczności bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie spór pomiędzy stronami sprowadzał się do zasadności żądania zapłaty dochodzonej należności na gruncie kosztów obsługi pożyczki w domu, sposobu jej wykonywania, dokonanych spłat.

Zgodnie z art. 6 kc. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W toku postępowania sąd dopuścił dowody z dokumentów wnioskowane przez strony. W ocenie sądu na gruncie powołanych dowodów powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie co do zasady. Sąd nie podzielił poglądu powoda o wyłączeniu tej części umowy pożyczki, która dotyczyła kosztów obsługi w domu, spod treści i rygorów art. 7a obowiązującej w dacie zawarcia umowy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2001.100.1081). Wg. art. 66 ust. 1. obecnej ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2011.126.715) do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. W myśl zatem art. 7a poprzednio obowiązującej ustawy łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4), nie mogła przekroczyć 5 % kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego.

Koszty takie w przedmiotowej umowie stron, w tym koszty obsługi w domu) określone zostały na sumę 4088,57 zł (406 + 3682,57). Tymczasem dozwolone 5 % sumy wszystkich kosztów (poza kwotą składki ubezpieczenia) związanych z zawarciem umowy pożyczki kwoty 8526 zł wynosiło 426,30 zł. Zatem różnica między naliczonymi przez powoda kosztami a dopuszczalną wg. ustawy ich sumą tj. 3662,27 zł (4088,57 - 426,30) nie była należna powodowi, zaś umowa stron w tym zakresie dotknięta była nieważnością jako sprzeczna z prawem.

Stosownie do art. 58 § 1 kc. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

§ 3. Jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

Jednocześnie pozwana nie podważyła zasadności żądania zapłaty przez powoda pozostałej części roszczenia.

W konsekwencji sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1042,65 zł (4704,92 - 3662,27) z odsetkami jak w pozwie (art. 481 §1 i §2 kc.) .

Dalej idące powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia (art. 100 kpc.). Powód wygrał sprawę w 22 %-ch , poniósł koszty w wysokości 717 zł , a należne mu były proporcjonalnie w wysokości 158,82 zł.